

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **ERECEIVABLES MANAGEMENT s.r.o.**, se sídlem Starochodovská 1360/78, Praha 4, zast. JUDr. Evou Djačukovou, advokátkou se sídlem Starochodovská 1360/78, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2, proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 14. 7. 2016, č. j. MSP-13/2016-SJL-ROZ/3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2018, č. j. 9 A 174/2016 - 47,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 400 Kč k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Evy Djačukové, advokátky se sídlem Starochodovská 1360/78, Praha 4, do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 4. 2016, č. j. MSP-1/2016-OED-SENA/12, byla na základě podnětu Exekutorské komory ČR uložena žalobkyni pokuta ve výši 100 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 124b odst. 1 písm. b) ve spojení s § 4 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále jen „exekuční řád“), kterého se dopustila tím, že minimálně v období od 14. 1. 2016 do 1. 3. 2016 označovala svoji činnost jako „exekuceonline“ a na internetových stránkách (<http://exekuceonline.cz>), jejichž je provozovatelkou, nabízela služby „podání exekuce za 30 vteřin“, „on-line stav exekuce“ a rovněž nabízela k využití formulář s označením „zahájit exekuci“. Její internetové stránky tedy byly způsobilé vyvolat nebezpečí záměny tím, že neoprávněně označovala svoji činnost jako „výkon rozhodnutí“, „exekuce“ nebo „exekuční činnost“, případně tvary slov od nich odvozenými či jiným označením způsobilým vyvolat či přivodit nebezpečí záměny se shora uvedenými označeními, přestože neprováděla nucený výkon exekučních titulů na základě zákona. Při stanovení výše pokuty zohlednil žalovaný i to, že aktivity žalobkyně byly

propagovány v rozhlasu, čímž se škodlivý následek znásoboval. Zároveň žalobkyni uložil úhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč. Proti rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, který zamítl ministr spravedlnosti rozhodnutím ze dne 14. 7. 2016, č. j. MSP-13/2016-SJL-ROZ/3.

[2] Proti rozhodnutí ministra spravedlnosti podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který jí v záhlaví uvedeným rozsudkem vyhověl a rozhodnutí ministra spravedlnosti zrušil. Městský soud shledal, že z prvostupňového i ze žalobou napadeného rozhodnutí je zcela zjevné, za jaké konkrétní protiprávní jednání byla postihnuta a na základě jakých úvah dospěly správní orgány k závěru o naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu podle § 124b odst. 1 písm. b) exekučního řádu. Způsob označení internetových stránek provozovaných žalobkyní, jejichž prostřednictvím svou činnost vykonávala a na nichž inzerovala konkrétní služby, skutečně odporuje zákazu stanovenému v § 4 odst. 2 exekučního řádu. Žalobkyní používaný způsob užívání pojmu exekuce na internetových stránkách mohl vyvolat u třetích osob, především pak u potenciálních účastníků exekučního řízení, v rozporu se skutečným stavem věci dojem o tom, že žalobkyně je na základě veřejnoprávního oprávnění oprávněna zajišťovat nucený výkon rozhodnutí v rámci své podnikatelské činnosti. Relevantní průměrný uživatel veřejné datové sítě, který předmětné internetové stránky navštívil, mohl bez ohledu na ustanovení podmínek, kterým pravděpodobně nepřikládá větší pozornost, z označení a obsahu předmětných internetových stránek vyvozovat, že předmětem činnosti provozovatele předmětného portálu je poskytování služeb exekučního vymáhání pohledávek. V důsledku užití pojmu exekuce v označení internetových stránek a v důsledku opakovaného užití tohoto slovního prvku v rámci jejich obsahu mohly třetí osoby dojít k závěru, že žalobkyně je oprávněna v rámci své podnikatelské činnosti vykonávat exekuce.

[3] Za důvodnou však městský soud označil námitku, v níž žalobkyně poukazovala na to, že správní orgány neprovedly žádný důkaz, jímž by prokázaly naplnění přitěžující okolnosti v podobě její údajné mediální kampaně. Správní orgány obou stupňů totiž opřely své úvahy o výši pokuty o závěr o přitěžující okolnosti spočívající v tom, že její internetové stránky byly mediálně propagovány v rozhlase. Městský soud však při prostudování správního spisu nezjistil, že by uvedený skutkový závěr vycházel z podkladů založených ve správním spisu. Ani žalovaný ostatně v podaném vyjádření k žalobě nečinil sporným, že k uvedené skutečnosti žádné dokazování neprováděl. V části týkající se úvahy o výši pokuty ve vztahu k závěru o mediální propagaci předmětných internetových stránek, na němž správní orgány zčásti založily závěr o výši pokuty, postrádalo tedy napadené rozhodnutí jakoukoli oporu ve správním spisu. Existenci mediální kampaně přitom nelze pokládat za skutečnost obecně známou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[4] Žalovaný (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel namítá, že nepochybil, když považoval mediální kampaň vedenou žalobkyní za obecně známou skutečnost ve smyslu § 50 odst. 1 *in fine* zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kterou není třeba ve

pokračování

správním řízení prokazovat. Mediální kampaň žalobkyně byla ze své povahy zamýšlena jako veřejná a právě veřejnost je její hlavní vlastností a sledovaným účelem. Ve správním řízení ani nevznikla pochybnost o tom, zda žalobkyně kampaň skutečně vedla, ostatně tuto skutečnost v průběhu správního řízení ani v řízení před městským soudem nerozporovala. Přesvědčit se o existenci mediální kampaně žalobkyně je zcela snadné a nevyžaduje to žádné zvláštní odborné dovednosti, ostatně tiskové zprávy k její činnosti z období od 11. 11. 2014 do 12. 1. 2016 jsou soustavně dostupné přímo na jejích internetových stránkách, jak ukazuje vytištěný otisk z jejích internetových stránek a 13 tiskových zpráv, dostupných na adrese „<https://epohledavky.cz/Content/20-pro-media>“. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009 - 70, dospěl k závěru, že samotná existence internetových stránek je obecně známou skutečností. Pokud tedy žalobkyně svou činnost poskytovanou prostřednictvím webových stránek aktivně propaguje a veřejnost s ní seznamuje, jedná se o skutečnost obecně známou. NSS v rozsudku ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 - 58, č. 2312/2011 Sb. NSS, uvedl, že správní orgán nemusí uvádět zdroj, z něhož se dozvěděl o existenci obecně známé skutečnosti. Stěžovatel má tedy za to, že postupoval zcela v souladu se zákonem, když v řízení neprokazoval obecně známou skutečnost existence mediální kampaně žalobkyně.

[6] Pokud by správní orgány měly ve správních řízeních existenci mediálních kampaní konkrétně prokazovat, jednalo by se o zvýšení administrativní zátěže za účelem prokazování skutečností, které jsou veřejně dostupné a nadto v řízení nesporné. Správní orgán se rovněž může dostat do důkazní nouze, která bude absurdním důsledkem toho, že s ohledem na bezbřehost mediálního prostředí nebude schopen s dostatečným stupněm jistoty prokázat všechny skutkové okolnosti dané propagační kampaní a řádně shromáždit veškeré důkazy o všech konkrétních aktivitách pachatele, např. zachytit a kvantifikovat počet vysílaných reklamních spotů ve veřejných sdělovacích prostředcích. Přitom ale nebude pochyb o tom, že pachatel mediální kampaň vedl, a tato informace bude obecně známá právě proto, že kampaň primárně směřovala k obeznámení veřejnosti se službami poskytovanými pachatelem. Dále zdůraznil, že řádně použil správní uvážení a uložil žalobkyni pokutu přesně v polovině zákonem stanovené sazby, nelze tedy hovořit o tom, že by uložená pokuta byla nepřiměřeně vysoká.

[7] Městský soud navíc zatížil soudní řízení vadami, když zjevně prováděl dokazování správním spisem a zároveň přehlédl nebo opomenul obsah některých podstatných částí správního spisu. Stěžovatel sice neprokazoval existenci mediální kampaně žalobkyně, z obsahu správního spisu však její existence jednoznačně vyplývá. Součástí podnětu zaslaného stěžovateli Exekutorskou komorou ČR totiž byly otisky obrazovky zobrazující internetové stránky žalobkyně, na kterých je zachycena odrážka „pro media“, a zároveň se na jejích internetových stránkách ke dni 19. 1. 2016, kdy byl otisk zachycen, zjevně odkazuje na její propagační profily na sociálních sítích, stejně jako na její kanál na internetovém serveru youtube.com, který slouží primárně ke sdílení videí. Tyto skutečnosti samy o sobě existenci mediální propagace žalobkyně potvrzují. Městský soud tedy zatížil řízení vadami, neboť jeho závěry v napadeném rozsudku nemají oporu ve spisovém materiálu. Městský soud navíc neodůvodnil, proč mediální kampaň vedenou žalobkyní nepovažuje za obecně známou skutečnost. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek městského soudu byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[8] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla, aby kasační stížnost byla zamítnuta. Poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že soudy a správní orgány nerozhodují na základě skutečností údajně známých z médií a že vědomost o obsahu určité internetové stránky nelze bez dalšího označit za skutečnost obecně známou. Obsah internetových stránek nebo výstupy mediální kampaně proto mají být předmětem dokazování. Kromě toho žalobkyně poukázala na nepochopitelnost výpočtu, v němž stěžovatel dospěl k závěru o výši jejích příjmů v řádu desítek milionů korun, aniž by vzal v potaz její náklady, a na tomto chybném základě shledal, že uložená pokuta pro ni nemůže být likvidační.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Žalobkyni byla pokuta udělena za správní delikt podle § 124b odst. 1 písm. b) exekučního řádu, který v rozhodném období zněl: *Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že (...) v rozporu s § 4 odst. 2 označuje svoji činnost jako „výkon rozhodnutí“, „exekuci“ nebo „exekuční činnost“ nebo tvary slov od nich odvozenými či jiným označením způsobilým vyvolat nebezpečí záměny, přestože neprovádí nucený výkon exekučních titulů na základě zákona. Za tento správní delikt lze podle odst. 2 uložit pokutu do výše 200 000 Kč.*

[11] Ustanovení § 4 odst. 2 exekučního řádu, na něž se zde odkazuje, stanovilo: *Ten, kdo neprovádí na základě zákona nucený výkon exekučních titulů, není oprávněn označovat svoji činnost jako „výkon rozhodnutí“, „exekuci“ nebo „exekuční činnost“, tvary slov od nich odvozené, ani označení způsobilé přivodit nebezpečí záměny s uvedenými označeními.*

[12] Důvodem zrušení rozhodnutí ministra spravedlnosti ze strany městského soudu však nebyly pochybnosti o naplnění této skutkové podstaty, nýbrž způsob prokázání toho, že byla naplněna přítěžující okolnost v podobě mediální kampaně vedené žalobkyní. Stěžovatel v rámci úvahy o výši ukládané pokuty posoudil jako přítěžující okolnost to, že internetové stránky žalobkyně *„jsou přístupny blíže neurčenému počtu osob a navíc jsou propagovány v rozhlasu, čím škodlivý následek znásobuje“*. Obdobně pak ministr spravedlnosti v odůvodnění svého rozhodnutí uzavřel, že žalovaný *„zohlednil přítěžující okolnosti, tj. mimořádnou škodlivost jednání účastníka, která je akcelerována mediální kampaní...“*, přičemž úvahu správního orgánu prvního stupně aproboval jako správnou.

[13] Podle názoru městského soudu neměly citované úvahy podklad ve správním spise a v provedeném dokazování. Proti tomu staví stěžovatel v kasační stížnosti jednak argument, že existence propagace v rozhlasu, respektive mediální kampaně, je skutečností obecně známou; jednak argument, že ve skutečnosti toto konstatování ve správním spise oporu mělo, což ovšem městský soud při dokazování správním spisem přehlédl.

[14] Co se týče prvního argumentu, je pravdou, že *i skutečnosti obecně známé* mohou být podle § 50 odst. 1 správního řádu podkladem pro vydání rozhodnutí, a to aniž by musely být dokazovány. Ani podle názoru NSS však za „obecně známou skutečnost“ nelze označit

pokračování

tvrzení, že služby poskytované žalobkyní byly propagovány v mediální kampani, respektive v rozhlasu. NSS pojem tzv. notorií komplexně vyložil v rozsudku č. j. 1 As 33/2011 - 58: „*Skutečnosti obecně známé (tzv. notoriety) obdobně jako skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti (§ 50 odst. 1 správního řádu) jsou objektivizované, do značné míry nesporné skutečnosti, které se v soudním či správním řízení zásadně nedokazují. Účastníci řízení nicméně mohou svými tvrzeními popírat obsah notorií (stejně jako skutečností známých správnímu orgánu z úřední činnosti), mohou také navrhnout provedení důkazů za účelem prokázání svých odlišných tvrzení.*“ V citovaném rozsudku stěžovatel argumentoval tím, „*že většinu skutečností, které ve svém rozhodnutí aplikoval, lze snadno dohledat na internetu. Podle zdejšího soudu však jen to z těchto skutečností nečiní notoriety. Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře odmítl představu, že vědomost o obsahu určité internetové stránky je bez dalšího skutečností obecně známou. Navíc obsah jedné a té samé internetové stránky vzhledem k povaze internetu může být - a obvykle též je - proměnlivý v čase (...). Proměnlivé v čase může být též pořadí, v jakém jednotlivé internetové vyhledávače zobrazují na určitý dotaz relevantní výsledky, proměnlivé pak může být i to, jaká relevance bude jednotlivým nalezeným výsledkům přiřazena vyhledávacím programem. Pokud tedy správní orgán nezachytí stav internetové stránky, kterou vzal v potaz pro své rozhodování, ať již tiskem nebo uložením na elektronický nosič dat, znemožní tak v podstatě správnímu soudu úkol vycházet při přezkumu rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Není totiž žádná záruka, že informace na určité internetové stránce budou v okamžik soudního přezkumu odpovídat informacím, které na určité internetové stránce byly v okamžik správního rozhodnutí.*“

[15] Totéž vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009 - 70. Stěžovatel sice v kasační stížnosti uvádí, že v něm „*Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že samotná existence internetových stránek je obecně známou skutečností*“. Takové shrnutí však zcela přehlíží, že zde soud v bodě 28 jednoznačně konstatoval, „*že zjišťuje-li soud obsah určité internetové stránky za účelem zjištění skutkových otázek, může se tak stát toliko v rámci dokazování. Vědomost o obsahu určité internetové stránky nemůže být skutečností obecně známou, kterou podle § 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. není třeba dokazovat.*“

[16] V rozsudku ze dne 4. 3. 2009, č. j. Pst 1/2008 - 66, č. 1841/2009 Sb. NSS, pak NSS připomněl, že „*soud nerozhoduje na základě skutečností údajně známých z médií a na základě blíže nespecifikovaných informací, které mají být dostupné na internetu, ale na základě skutkového stavu, který byl v řízení kontradiktorním způsobem procesně relevantně prokázán, tj. vyplývá ze soudu předložených a řádně provedených důkazů.*“

[17] Totožný přístup k institutu tzv. notorií je namístě vztáhnout nejen na soudní, ale i na správní řízení. Z citované judikatury tedy jasně plyne, že obsah internetových stránek není skutečností obecně známou ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, nýbrž skutečností, kterou je třeba v řízení dokazovat. Pokud tedy chtěl stěžovatel přihlédnout jako k přitěžující okolnosti k tomu, že žalobkyně propagovala své služby mediální kampaní, respektive propagací v rozhlasu, nemohl to pouze konstatovat jako skutečnost obecně známou, nýbrž ji měl dokazovat.

[18] Stěžovatel také tvrdí, že se městský soud vypořádal s otázkou, zda je mediální kampaň notorií, zcela nedostatečným způsobem. Je pravda, že vypořádání v bodě 56 rozsudku městského soudu je velmi stručné, to ovšem plně odpovídá tomu, že toto tvrzení nebylo

žalobním bodem, s nímž by se musel městský soud konkrétně vypořádat, nýbrž toliko dílčím argumentem ve vyjádření stěžovatele k žalobě. Dopadá tak na něj právní názor vyjádřený v nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[19] Posouzení těchto propojených námitek lze tedy uzavřít konstatováním, že pokud chtěl stěžovatel jako přitěžující okolnost zohlednit skutečnost, že služby žalobkyně, respektive její internetové stránky, jsou propagovány v rozhlase, nešlo o skutečnost obecně známou, takže bylo nezbytné, aby byla ve správním řízení podložena dokazováním a aby výstup tohoto dokazování byl zachycen ve správním spise. To se však nestalo. Nezbytnost takového postupu je zdůrazněna také tím, že šlo o řízení v oblasti správního trestání, na které se přiměřeně používají zásady trestního práva (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS). Na této vadě řízení nic nemění skutečnost, že stěžovatel uložil žalobkyni pokutu přesně v polovině zákonem stanovené sazby; v případě trestního řízení by ostatně uložení trestu v polovině zákonné sazby také mohlo jen stěží napravit pochybení, kdyby trestní soud přihlédl k přitěžující okolnosti, jež nebyla v řízení řádně prokázána.

[20] Stěžovatel sice v bodě 27 kasační stížnosti tvrdí, že by jej povinnost prokazovat mediální kampaň administrativně zatěžovala a mohla jej dokonce přivést do důkazní nouze, to je však v rozporu s jeho tvrzením v bodě 22 téže kasační stížnosti, kde uvádí, že přesvědčit se o existenci mediální kampaně žalobkyně je dle jeho názoru „*zcela snadné a nevyžaduje to žádné zvláštní odborné znalosti*“. Pokud je tomu skutečně tak, není zjevné, proč důkazy o existenci mediální kampaně stěžovatel v řízení neprovedl a nezahrnul je do správního spisu. Z ničeho přitom neplyne, že by stěžovatel musel zachytit každý jednotlivý reklamní spot, jak se snaží naznačit v bodě 27 kasační stížnosti. Pokud však chce zohlednit existenci reklamní kampaně jako přitěžující okolnost, musí prokázat, že vůbec nějaké aktivity reklamní kampaně opravdu proběhly.

[21] Ve své druhé námitce stěžovatel tvrdí, že se takové důkazy ve spise nacházejí a městský soud opomněl tyto části správního spisu patřičně zohlednit. S tím se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Součástí správního spisu je sice podnět k zahájení správního řízení z úřední povinnosti zaslaný stěžovateli Exekutorskou komorou ČR a jeho součástí jsou vytištěné záznamy, tzv. printscreeny, internetových stránek žalobkyně ke dni 14. a 19. 1. 2016. Ze samotné skutečnosti, že se na těchto internetových stránkách nacházela odrážka „pro media“ či drobné ikony s odkazy na youtube, twitter, facebook a google, kde by se mohly nacházet profily zřízené žalobkyní, však nelze dovozovat, že činnost žalobkyně „*byla akceleroována mediální kampaní*“, jak je uvedeno v rozhodnutí ministra spravedlnosti o rozkladu. Už vůbec pak z těchto odkazů neplyne, že byly služby žalobkyně či její internetové stránky „*propagovány v rozhlase*“, jak žalovaný tvrdil v prvostupňovém rozhodnutí. O jakékoli propagaci v rozhlase není ve správním spise žádný záznam a její existenci nelze pouze konstatovat bez jakéhokoli dokazování. Ostatně ani v řízení před soudy stěžovatel neupřesnil, kdy a na které rozhlasové stanici měla uvedená propagace probíhat. Zároveň však toto nepodložené tvrzení o přitěžující okolnosti ministr spravedlnosti v rozhodnutí o rozkladu

pokračování

neuevedl na pravou míru, přestože mu dvojinstančnost řízení napravení případné chyby umožňovala, neboť rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří podle setrvalé judikatury jeden celek, který správní soudy posuzují společně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017 - 33, bod [21]).

[22] Lze tedy uzavřít, že skutečnost propagace v rozhlasu či mediální kampaně ve vztahu k aktivitám žalobkyně nebyla obecně známou skutečností ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu a zároveň ani neplynula z dokazování, respektive z obsahu správního spisu. Za této situace bylo na žalovaném, zda tuto skutečnost prokáže dokazováním, nebo zda k ní nebude přihlížet jako k přítěžující okolnosti.

[23] Nejvyšší správní soud naopak nemůže nijak reagovat na výtku žalobkyně obsaženou v jejím vyjádření ke kasační stížnosti, kterou brojila proti způsobu, jakým stěžovatel určil její příjmy za účelem vyloučení likvidační povahy uložené pokuty. Rozsah kasačního přezkumu je totiž vymezen kasační stížností a týká se pouze napadeného rozsudku městského soudu. Předmětem kasačního přezkumu v tomto řízení naopak není samotné rozhodnutí ministra spravedlnosti, respektive stěžovatele, ostatně rozhodnutí ministra spravedlnosti bylo rozsudkem městského soudu zrušeno, což nynější zamítavý rozsudek NSS potvrzuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[25] Žalobkyně měla ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. jí tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti stěžovateli, který ve věci úspěch neměl.

[26] Náklady řízení žalobkyně v řízení o kasační stížnosti tvoří odměna advokátky ve výši 3 400 Kč za jeden úkon právní služby v podobě sepsání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky (písemné podání nebo návrh ve věci samé), a jeden režijní paušál po 300 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky]. Stěžovatel je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši k rukám její právní zástupkyně JUDr. Evy Djačukové, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu